

РЕШЕНИЕ

№ 5999

гр. София, 27.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 24.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6113** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на А. С. А. от [населено място] срещу отказ на ИА „Главна инспекция по труда” – С. да издаде акт по реда на чл. 405а от Кодекса на труда, обективиран в писмо № ИТ – 3095 / 20.05.2011 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С..

Жалбоподателят твърди, че е налице отказ ИА „Главна инспекция по труда” – С. да издаде акт по реда на чл. 405а от Кодекса на труда във връзка с проверка за наличие на прикрит трудов договор. Жалбоподателят твърди, че е сезирал контролиращия орган ИА „Главна инспекция по труда” – С. с жалба вх. № ИТ – 3095 / 04.05.2011 г. В резултат е получил само писмо с изх. № ИТ – 3095 / 20.05.2011 г., с което е посъветван да предяви иск пред съда, съгласно чл. 124, ал. 1 от ГПК. Смята, че ИА „Главна инспекция по труда” – С. е следвало да назначи проверка за установяване на твърдените от него обстоятелства за прикритост на трудовия договор и да издаде постановление по смисъла на чл. 405а от КТ. В съдебно заседание, редовно уведомена, не се явява, но изпраща представител адв. К..

Ответникът по делото, ИА „Главна инспекция по труда” – С., чрез процесуален представител юриконсулт И. оспорва жалбата. Сочи, че по същество се оспорва съдържанието на писмо на директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с изх. № ИТ – 3095 / 20.05.2011 г., изпратено до А. С. А. в отговор на подадена от него жалба. Твърди, че оспореното писмо не съдържа властническо изявление и поради това не е

административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Твърди, че изразеното в писмото отрицателно становище по поставения от жалбоподателя въпрос не е отказ да се издаде административен акт и не подлежи на оспорване по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването. Съдът приема, че жалбата е подадена в срок, доколкото намира приложение разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК, тъй като в заповедта не е указано точно пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва тя.

Разгледана по същество, жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Предмет на разглеждане е отказ на ИА „Главна инспекция по труда” – С. да издаде акт по реда на чл. 405а от Кодекса на труда, обективиран в писмо № ИТ – 3095 / 20.05.2011 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., по искане на жалбоподателя А. С. А. от [населено място]. Същият е имал два договора за административно и търговско управление с № 016/16.09.2010 г. със ЗПАД [фирма] и № 008/16.09.2010 г. със [фирма]. Тези договори са прекратени от 14.03.2011 г. с нарочни заповеди на съответните управляващи търговските дружества.

Жалбоподателят е сезирал ТД на НАП – [населено място] с искане да бъдат задължени дружествата да внесат съответните осигурителни вноски на лицето, тъй като такива не са били коректно изчислени и внасяни, доколкото жалбоподателят твърди, че са били налице трудови правоотношения между него и дружествата.

ТД на НАП са препратили по компетентност на Дирекция „Инспекция по труда” – С. искането за проверка на отношенията и приравняването им на трудови, които са се произнесли с процесното писмо, от което жалбоподателят е останал недоволен и е подал за това жалба в съда.

С Определение от 20.09.2011 г. съдът е указал на ответника, че следва да представи доказателства за оправомощаване и кое е лицето, подписало за директор процесното писмо.

На 03.10.2011 г. е представено от процесуалния представител на Дирекция „Инспекция по труда” – С. заверено копие от Заповед № ЧР-323/17.05.2011 г. за възлагане на Л. П. Б. на служебните задължения на длъжността Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С. за периода от 17.05.2011 г. до 20.05.2011 г. включително. Заповедта е подписана от Г. М. „ЗА ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР”. В същото време пълномощното по делото на младши юрисконсулт И. е подписано от Р. М. М., в качеството ѝ на Изпълнителен директор на ИА „Инспекция по труда”. Липсват доказателства за оправомощаване на лицето Г. М. и кое е лицето, подписало за изпълнителен директор представената Заповед № ЧР-323/17.05.2011 г. за възлагане на Л. П. Б. на служебните задължения на длъжността Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С. за периода от 17.05.2011 г. до 20.05.2011 г. включително.

Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява

конкретно с оглед тежестта на порока, от който е засегнат и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта. Като основания за прогласяване на нищожност на административен акт са нарушаване изискванията за компетентност, липса на форма, пълна липса на правно основание, невъзможен предмет, несъществуващ адресат и др. Липсата на материална компетентност е основание за обявяване на нищожността на административния акт. В настоящия случай съдът намира, че актът е издаден при липсата на такава компетентност, доколкото не се установи по делото издателят на акта да е бил оправомощен за това надлежно от изпълнителния директор от ИА „Инспекция по труда”.

Тъй като процесният акт се явява издаден от лице без надлежно предоставена компетентност, съдът не намира за необходимо да изследва другите предпоставки за законосъобразност на акта, а следва да върне преписката за ново произнасяне на административния орган.

При новото произнасяне административния орган следва да прецени дали е бил сезиран с редовно искане, да провери всички относими факти и обстоятелства, за да прецени дали е бил трудов договор и след това да се произнесе в съответната форма, като спазва изискванията за това, посочени в чл. 59 на АПК.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК поради изхода на делото в полза на жалбоподателя на същия следва да се присъдят направените разноски в размер на 192 /сто деветдесет и два/ лева, които представляват заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 180 лв. и такса за завеждане на делото – 12 лв.

Водим от горното и на основание чл. 168, ал. 2 и ал. 3, чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II а. о., 30 състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО писмо № ИТ – 3095 / 20.05.2011 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С..

ИЗПРАЩА административната преписка на Дирекция „Инспекция по труда” – С. за ново произнасяне в 7 дневен срок от съобщението, съобразно указанията на съда.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" да заплати на А. С. А. от [населено място], ЕГН [ЕГН] сумата от 192 /сто деветдесет и два/ лева, които представляват направените от страната разноски.

Препис от решението, на основание чл. 138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: